teed kinnipanna ja nenda Ewangeliumi usu lautamist ärakeelata.

Juba näeb tema waimus neid puruks lainud laewu, mis tema kiwi wastu tõukanud, ja röömustab ennast wäga, oma kawala, targa nõuu üle. — Pea paistab ka Düünajõgi temale silmi! — Ruttu edasi ja kiwi sisse! —

Aga oh häda! Üks kukelaul kostab temale äkitselt kõrwu; — homiku on käes, ja üsna kalda lähedale kukub kiwi tema küün'de wahelt maha.

Ehmatan'd, laseb Saatan isi ka järele, ja kiristab omas tulises põrgu wihas hambaid.

Lahkelt paistab kuu läbi suise öö, ja Jumala koea katus hiilgab tema walgusel; torni otsas lehwitab kuldne kukk oma tiiwu ja laulab, et Saatanale läbi pää-luu käib! —

See suur kiwi aga, mis wana kiusaja küün'de wahelt mahakukkus, seisab praegu weel Düünajõe kaldal, kuhu samlad pääle kaswanud, ja nimetakse teda „Küüne-kiwi".

J. D.

Katk Roogõ-saare pääl.

Aastal 1710, laastas katk ehk mustsurm kõik Eestimaad innimestest tühjaks. Kust ta läbi läks, sinna nut ja leinamine järele jäi. Linnad said inimestest tühjaks, ja külades tappis mustsurm enamiste terwe perekonna korraga ära! Wäga arwa, siin ehk sääl oli weel mõni elaw inimene näha. — Üksi Roogõ-saar, (mis Paltiski lähedal) oli weel terwe, kuhu mustsurm ei ulatan'd.

Ühel pääwal oli üks paat suure maa poolt Roogõ poole minemas. Kui paati kaldast lahti lükkama hakati, tuli üks suur must mees, pitk oda käes ja kargas ilma sõnalausumata kaa paadi sisse, keda aga paadimehed mitte ei näinud, waid üksi tugewat raputamist paadist ja hirmuwärinad omas südames tundsid.

Kui n'ad saare lähedalle olid saanud, nägid selle saare-rahwas eemalt ühte musta meest tüüri otsas, paadis istuwat ja nende poole